

Arrest

nr. 201 857 van 29 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2017 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 23 januari 2017, bij de Belgische ambassade te Kampala (Oeganda), een aanvraag in voor de afgifte van een visum voor lang verblijf met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 oktober 2017 een beslissing waarbij de aanvraag voor de afgifte van het in punt 1.1.

bedoelde visum wordt geweigerd. Deze beslissing, die op 2 november 2017 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

*“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10.1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Overwegende dat op datum van 23.01.2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van A.F.S. *[…], van Somalisch nationaliteit om de echtgenoot in België. H.F.L. [...], erkend vluchteling van Somalisch origine te vervoegen.*

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 20/02/2015 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkent zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21.

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaald dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde.

Overwegende dat het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

Het huwelijk vond plaats op 20/02/2015 en de echtgenoot heeft het land verlaten op 05/04/2015, nauwelijks enkele maanden later. Dat was ook de laatste keer dat ze elkaar zagen. Volgens de aanvraagster zouden ze elkaar wel dagelijks contacteren per telefoon.

in het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 04/07/2017 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 27/09/2017 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkene er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

- de man ontvluchtte zijn land amper enkele weken na het huwelijk; sindsdien zagen ze elkaar niet meer terug

- volgens de vrouw zouden ze elke nacht via Whatsapp contact hebben, wat door de man bevestigd wordt. Doch kan hij hiervan geen enkel bewijs voorleggen, een virus op zijn telefoon wiste alle gesprekken met zijn echtgenote op zijn telefoon.

- volgens de vrouw leerden ze elkaar kennen in 2015 in de winkel van de moeder van de man; de beide vaders zouden trouwens broers zijn. De man verklaart echter in zijn verhoor dat ze elkaar al jarenlang kennen en dat ze van dezelfde tam zijn, hij maakt van vermelding van een familieband.

- de man kan geen enkele fot van hun beide bijbrengen.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaat rechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partner of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek Internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent. Het visum wordt derhalve geweigerd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Zij versterkt volgende toelichting bij het middel:

"[...]Vooreerst wenst de verzoekende partij te benadrukken dat de weigering tot erkenning van de huwelijksakte van de verzoekende partij een bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken betreft.

Bijgevolg is dit geenszins de bedoeling van onderhavig beroep.

Wei is het zo dat de Raad de motieven, die aan de visumweigering ten grondslag liggen, kan toetsen conform de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, tevens begrepen in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan van de motieven kennis nemen en oordelen of deze pertinent en draagkrachtig zijn, zonder zich aldus uit te spreken over de erkenning van het huwelijk - wat zoals voormeld aan de burgerlijke rechtbanken toekomt. Mocht uw Raad immers de rechtsgeldigheid van de motieven niet aan een marginale toetsing zou kunnen onderwerpen, dan zou er immers een juridisch vacuum dreigen te ontstaan, dat tevens ertoe zou leiden dat artikel 8 EVRM zinledig wordt.

Dit kan uiteraard niet.

(...) De bestreden beslissing baseert zich op een advies van de heer procureur des Konings, dat zich op volgende elementen baseert om van een "schijnhuwelijk" gewag te maken: (...)

Dat de motieven hierboven allesbehalve deugdelijk en pertinent zijn, zal de verzoekende partij hierna verder toelichten.

(...) De echtgenoot van de verzoekende partij heeft inderdaad een virus op zijn telefoon gehad, waardoor quasi alle bestanden gewist geweest zijn. Het is hemelsgoed dat de verwerende partij, indien zij deze berichtsgeschiedenis zo belangrijk vond, niet aan de verzoekende partij zelf een uitprint van de whatsapp conversaties gevraagd heeft. Neen, zij neemt liever een negatieve beslissing, in plaats van de verzoekende partij zelf een vraag te stellen. Dit is allesbehalve zorgvuldig! Het klopt bovendien dat de echtgenoot van de verzoekende partij, kort na hun huwelijk, Somalië omwille van zijn -door het CGVS trouwens erkende- problemen diende te verlaten. Dit is wellicht ook de reden waarom zij op heden nog geen kinderen hebben, waardoor een gemeenschappelijke DNA-test onmogelijk is. Er valt echter niet in te zien wat hier "verdacht" aan is. In Somalië is het bovendien allesbehalve uitzonderlijk dat neven en nichten met elkaar trouwen. De echtgenoot van de verzoekende partij verklaarde bovendien wel degelijk dat ze van dezelfde stam waren. De onderverdeling van de "stam" of "clan" is de basis van de Somalische samenleving en is gebaseerd op de familiale banden, startend van de dichte familie, tot de verdere familie (<https://nl.wikipedia.org/wiki/Somali%C3%ABrs>). Aldus getuigt de verwerende partij hier van een gebrek aan inzicht in de Somalische cultuur. In haar nota met opmerkingen levert de verwerende partij hier niet echt een repliek op. Zij volhardt in hoofdzaak in het advies van de procureur des Konings. De verwerende partij gaat er hierbij aan voorbij dat de procureur slechts een "advies" geeft en dat het nog altijd haar eigen verantwoordelijkheid is om de beslissing goed te onderbouwen met pertinente motieven. Zij kan zich hierbij niet verschuilen achter de procureur des Konings.

(...) Bovendien valt tevens de beperktheid van de argumenten om de huwelijksband te ontcrachten op. Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) en artikel 10 VV manifest werden geschonden!

(...) Maar er is meer.

Verwerende partij heeft op basis van artikel 8 EVRM een positieve verplichting om verzoekende partij en haar stiefmoeder een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie. In het geval dat een familieleven aangetoond is dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. Zoals voormeld heeft de verwerende partij niet op basis van deugdelijke motieven aangetoond dat er in casu geen sprake van een beschermenswaardige familieband zou zijn die door de verwerende partij kan worden geverifieerd. Uit het voorgaande blijkt immers dat deze huwelijksband ten onrechte wordt ontcracht. Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een

familieleven voort te zetten (ze trekt immers de huwelijksband zelf in twijfel en stopt daar met elke verdere analyse). Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen - op basis van futiliteiten en misverstanden wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken.

(...) De Raad heeft nochtans in het verleden reeds herhaaldelijk gehamerd op de waarde van artikel 8 EVRM; een bepaling van internationaal recht die zich niet laat kortwieken door pietluttigheden. -cf. RvV 184 385 dd. 27 maart 2017 :(...)

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

3.2. Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid."

3.3. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Elke administratieve overheid kan dan desgevallend, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen.

3.4. Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

"De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast."

3.5. Elke administratieve overheid vermag te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I 'Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan' van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, Beginselen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510). Artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie "van minstens één van de echtgenoten" kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Elke administratieve overheid kan dus, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

3.6. De Raad merkt ten slotte op dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad spreekt zich in casu niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte op zich door de gemachtigde, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte. Dit gegeven neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de visumweigering en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van het gevraagde visum afdoende is om het gevraagde visum te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

3.7. In haar betoog maakt verzoekster gewag van een schending van de bepalingen inzake de formele motiveringsplicht en betoogt ze verder dat de bestreden beslissing "steunt op niet-deugdelijke motieven", waardoor haar het recht op gezinshereniging ten onrechte werd geweigerd.

3.8. In de bestreden beslissing wordt onder verwijzing naar artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster zich niet kan beroepen op voormelde wetsbepaling. Hierbij heeft verweerder concreet aangegeven dat overeenkomstig artikel 27 van het WIPR een buitenlandse authentieke akte wordt erkend, indien haar rechtsgeldigheid kan worden vastgesteld overeenkomstig het toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Verweerder verwijst hierbij naar artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, waarbij hij aangeeft dat een schijnhuwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde. Verweerder schetst de voorliggende situatie, op basis waarvan hij besliste een advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van het in het buitenland voltrokken huwelijk. In de bestreden beslissing wordt het advies van de procureur des Konings van 27 september 2017, die besloot dat het verzoeksters huwelijk er duidelijk enkel op is gericht een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven, weergegeven. Op basis van deze gegevens concludeert verweerder, onder verwijzing naar artikel 21 van het WIPR, dat hij het huwelijk in kwestie niet kan erkennen, zodat dit evenmin het recht op gezinshereniging kan openen.

3.9. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat deze motieven niet afdoende, pertinent of deugdelijk zouden zijn. De Raad kan immers enkel vaststellen dat verzoekster onder de punten “II.1.2.” en “II.1.3.” van haar synthesememorie in wezen inhoudelijk betwist dat er in haren hoofde sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Zo tracht zij aan te tonen dat de verschillende elementen waarop verweerder zich heeft gebaseerd om tot deze vaststelling te komen, bevreemdend overkomen en minstens getuigen van een onzorgvuldige analyse. Met andere woorden betwist verzoekster aldus de vaststelling van verweerder dat er sprake is van een schijnhuwelijk en de daaruit voortvloeiende weigering tot erkenning van het in het buitenland afgesloten huwelijk. In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of verweerder onterecht de erkenning van het buitenlands huwelijk heeft geweigerd op grond van artikel 21 van het WIPR – met inachtneming van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 199, 249 en 387). Wanneer verweerder beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR – met inachtneming van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). De Raad vermag niet te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten. Op dit vlak is het middel, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878, RvS 29 september 2010, nr. 207.734; RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497; RvS 21 december 2011, nr. 216.971). Zoals reeds gesteld heeft de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR uitdrukkelijk bepaald dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het certificaat van kerkelijk huwelijk in België niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). De loutere overtuiging van verzoekster dat zij geenszins een discussie voert aangaande onterechte weigering van erkenning van een authentieke huwelijksakte, is onverzoenbaar met het eigenlijke betoog, dat – vanaf het punt “II.1.2.” – wel degelijk wordt gekenmerkt door een inhoudelijk debat aangaande de oprechtheid van het huwelijk.

3.10. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, vooreerst het bestaan veronderstelt van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

3.11. Het EHRM oordeelt dat een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd (*‘lawful and genuine marriage’*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven vormt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM.

3.12. Nu het huwelijk van verzoekster niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat de intentie van één van de betrokkenen kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, is er in casu geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerder diende dan ook geen verder belangenafweging in dit kader

te verrichten. De verwijzing in de synthesememorie naar een arrest van de Raad kan hieraan geen afbreuk doen. Losstaand van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwerking kennen, blijkt geenszins dat de feiten die aan de grondslag van het geciteerde arrest lagen gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend achtien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA